

rakter af en administrativ afgørelse, og lovens regler gælder således også for sådanne afgørelser.

En myndigheds beslutning om, at en sag skal tages under behandling, eller at en sag skal oversendes til en anden myndighed med henblik på, at denne træffer afgørelse, er ikke afgørelser, der fastsætter, hvad der er eller skal være ret i de pågældende tilfælde, og sådanne beslutninger er derfor ikke omfattede af reglerne i lovens kapitel 3-6. Det samme gælder anklagemyndighedens beslutning om at rejse tiltale i en straffesag.

Det centrale anvendelsesområde for forvaltningsloven er herefter den administrative sagsbehandling i forbindelse med udfærdigelsen af konkrete forvaltningsakter.

Dette svarer i det væsentlige til, hvad der gælder efter den norske, svenske og finske forvaltningslov.

Med hensyn til den nærmere rækkevidde af lovens partsbegreb henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 7, stk. 1, og § 18, stk. 1.

I forhold til gældende ret medfører den foreslåede afgrænsning af forvaltningslovens anvendelsesområde i princippet en vis indskrænkning af anvendelsesområdet for reglerne om partens aktindsigt. Som påpeget i offentlighedsudvalgets betænkning side 339 vil denne indskrænkning imidlertid næppe være af praktisk betydning, når der samtidig gennemføres bestemmelsen om egenaces i § 4, stk. 2, i forslaget til lov om offentlighed i forvaltningen.

Den afgrænsning af forvaltningslovens anvendelsesområde, der er foretaget i lovforslagets § 2, stk. 1, bør ikke gælde for lovforslagets regler om inhabilitet, der også bør finde anvendelse på sager om indgåelse af kontraktsforhold m.v. Det foreslås derfor i *stk. 2*, at bestemmelserne i lovforslagets kapitel 2 om speciel inhabilitet også skal gælde for behandlingen af sager om indgåelse af kontraktsforhold eller lignende privatretlige dispositioner.

Efter bestemmelsen i *stk. 3* er der hjemmel til administrativt at træffe bestemmelse om en udvidelse af forvaltningslovens anvendelsesområde til helt eller delvis også at omfatte anden forvaltningsvirksomhed end nævnt i *stk. 1*.

Til kapitel 2

Bestemmelserne i dette kapitel indeholder almindelige regler om personlig inhabilitet.

Bestemmelsen i lovforslagets § 3 indeholder en opregning af de former for interessekollision, der bør medføre inhabilitet. Lovforslagets § 4 indeholder nærmere regler om tilfælde, hvor en forelig-

gende interessekollision ikke medfører inhabilitet. Lovforslagets § 5 indeholder en bemyndigelse for vedkommende minister til efter forhandling med justitsministeren at fastsætte regler, der for bestemte områder fastlægger den nærmere rækkevidde af bestemmelserne i §§ 3 og 4. Bestemmelsen i lovforslagets § 6 medfører, at den, der er bekendt med, at der for hans vedkommende foreligger en interessekollision, har pligt til at give oplysning herom. Bestemmelsen angiver endvidere, hvem der skal træffe afgørelse i spørgsmål om inhabilitet, herunder om hvorvidt den, hvis habilitet spørgsmålet vedrører, selv kan deltage i afgørelsen heraf.

I lovforslagets kapitel 7 er det endvidere i § 29 fastsat, at gældende regler om personlig inhabilitet, der fører til at antage inhabilitet i videre omfang end lovforslaget, opretholdes. Om baggrunden herfor henvises til de almindelige bemærkninger til lovforslaget ovenfor under pkt. 8 a.

Til § 3

Lovforslagets § 3, stk. 1, indeholder en opregning af de former for interessekollision, der er egnede til at begrunde inhabilitet.

Inhabilitet kan foreligge i forhold til enhver, der virker inden for den offentlige forvaltning. Det er således uden betydning, om den pågældendes virke beror på et ansættelsesforhold, på en beskikkelse eller på et valg, om arbejdet er aflønnet eller ej, og om det har karakter af en heltids- eller deltidsbeskæftigelse, herunder af bestridelse af et hvert som medlem af en kollegialt sammensat forvaltningsmyndighed.

Bestemmelserne i dette kapitel tilsigter ikke nogen ændring af den praksis, der har udviklet sig med hensyn til spørgsmålet om kommunalbestyrelsesmedlemmers inhabilitet.

Bestemmelsen i § 3, stk. 2, indeholder i overensstemmelse med den forvaltningsretlige praksis på dette område et generelt forbehold, hvorefter en foreliggende interessekollision ikke medfører inhabilitet, såfremt der ikke er fare for, at afgørelsen i sagen vil kunne blive påvirket af uvedkommende hensyn.

Bestemmelsen i *stk. 1* indeholder som nævnt en opregning af de i betragtning kommende former for interessekollision

Bestemmelsen i *nr. 1* vedrører *partsinhabilitet*.

Det er en selvfølge, at den, der er part i en sag, eller som i øvrigt har en særlig personlig eller økonomisk interesse i sagens udfald, må anses for inhabil i forhold til behandlingen af den pågældende sag. Det samme gælder for den, der er eller